

Spm. nr. S 1576

Til socialministeren (8/2 01) af:

Tove Fergo (V):

»Vil ministeren redegøre for, om det er i overensstemmelse med god forvaltningsskik at arkivere breve fra familie vedrørende en borger, mod borgerens ønske, i vedkommendes sag?«

Begrundelse

Et familiemedlem skriver et stærkt beklikkende brev vedrørende sin søster til søsterens sagsbehandler. Søsteren ønsker ikke brevet arkiveret i sin sag. Sagsbehandleren hævder, at brevet bør arkiveres i sagen.

Svar (21/2 01)

Socialministeren (Henrik Dam Kristensen):

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at et familiemedlem har skrevet »et stærkt beklikkende brev« om sin søster til søsterens sagsbehandler. Søsteren ønsker ikke brevet arkiveret i sagen, men det er sagsbehandlerens opfattelse, at brevet bør arkiveres.

Spørgsmålet drejer sig således om, hvilke dokumenter der skal gå ind på en sag og journaliseres på sagen samt om, hvorvidt man kan fjerne oplysninger fra en sag.

Jeg forstår umiddelbart godt, at det kan forekomme en borger stødende, at der på borgerens sag kan ligge oplysninger, som er direkte forkerte, eller som indeholder usande beskyldninger.

En myndighed er i almindelighed ikke berettiget til at destruere bestemte dokumenter. Det kan normalt kun ske, hvis der er lovhjemmel. Der gælder dog særlige regler om sletning af oplysninger efter persondataloven, som ikke finder anvendelse i en sag, der består af dokumenter m.v.

Først kan jeg om journalisering oplyse, at det følger af god forvaltningsskik, at en myndighed, herunder også en kommune, har et journaliseringssystem, bl.a. for at have et overblik over indkomne sager, for at have et erindringssystem og for at give borgeren mulighed for at få aktindsigt i sin sag.

Alle dokumenter, der indgår i sagen, og som vedrører sagen, skal journaliseres på sagen. Kun hvis en oplysning er indgået i sagen ved en klar fejltagelse, kan den fjernes eller slettes.

Hvis det efterfølgende viser sig at være vildledende, forkerte eller usande oplysninger, vil myndigheden efter omstændighederne være forpligtet til at lægge det dokument eller den udtalelse, som viser, at oplysningerne var urigtige, på sagen, således at den samlede sag korrekt afspejler sagens faktiske omstændigheder. I sager, som ender med en afgørelse, kan det være selve afgørelsen, der viser, at oplysningerne var usande, men det kan også være en erklæring e. lign., der dokumenterer sagens rette sammenhæng.

Der er en række hensyn, der overstiger hensynet til den enkelte og sletningen af de forkerte oplysninger.

Det er for det første hensynet til det offentlige. En myndighed vil i almindelighed have en interesse i at kunne dokumentere en sags forløb, hvad myndigheden har gjort og hvorfor. Dette gælder både i sager, hvori der træffes afgørelse og i andre sager, og det samme gælder, hvis der anlægges sag mod det offentlige af borgeren eller tredjepart om erstatning for embedsforsømmelse e. lign. Det kan også være af hensyn til ombudsmandssager, og til sager, der rejses af det offentlige selv fx tjenestemandssager. En embedsmand, der i god tro har truffet afgørelse på grundlag af urigtige oplysninger, kan senere have en interesse i at kunne dokumentere, at afgørelsen på det da foreliggende grundlag var formelt korrekt.

Men også af hensyn til borgeren selv er der grund til at bevare urigtige oplysninger. Hvis en urigtig oplysning fjernes fra en sag, forsvinder dermed også muligheden for at bevise, at der har været urigtige oplysninger i sagen. Det kan have betydning i klagesager, men det kan også have betydning for tilbagevisning af senere rygter, der opstår på grund af de urigtige oplysninger. Hvis man bevarer den urigtige oplysning sammen med berigtigelsen i sagen, kan borgeren altid senere bevise, at der var tale om urigtige oplysninger.

Som eksempel på betydningen af, at det adskillige år senere er vigtigt at kunne dokumentere oplysninger, kan nævnes sagen om erstatning for LSD-behandling. Hvis personer, der dengang blev behandlet med LSD, men hvor det senere viste sig, at diagnosen var forkert, havde forlangt alle oplysninger slettet, fordi der ikke var tale om en psykiatrisk sygdom, ville de pågældende i vidt omfang faktisk være afskåret fra at få erstatning efter den senere etablerede offentlige erstatningsordning.